DIRECTE ACTIE

Nr. 9
September
2003

ORGAAN VAN DE ANARCHISTISCHE GROEP AMSTERDAM.

verschijnt, wanneer het uitkomt — GRATIS dankzij donaties

De bajes, de bak, zitten, of op vakantie gaan naar Veenhuizen,

dit zijn allemaal verschillende woorden voor maar een ding, en dat is de gevangenis.

Misschien ben je zelf ook wel eens opgepakt bij een actie en was je na een paar uur of maximaal een aantal dagen al uit de klauwen van het justitiële apparaat. Dat deze periode waarschijnlijk voorgoed achter ons ligt, lijkt steeds meer een feit te zijn. Als je kijkt naar wat de afgelopen jaren zoal gebeurd is in Nederland, dan is er een ongelofelijke ruk naar rechts gemaakt met als gevolg een sterker wordend repressieapparaat. Men wil veiligheid! Een meerderheid van de Nederlandse bevolking voelt zich bang, onveilig, een vreemde, en wordt meegesleurd in een collectieve angstpsychose, die gecreëerd is door de media, politici en belangrijker door de politie zelf. Meer blauw! Zwaardere straffen! Verruiming van het strafrecht. Dat waren de argumenten van een nieuwe politieke beweging, die maatschappelijke vernieuwing teweeg moest brengen.

Je moet toch echt stront in de ogen hebben om niet te kunnen zien dat hier wel een heel oud spelletje wordt gespeeld, een spel dat net zo oud is als de gevangenis zelf. Het is de financiële en politieke elite van Nederland die zijn ingezetenen weer terug wil brengen naar het gezellige Holland van 150 jaar geleden. Ook al lijkt het er op dat de maatschappij heden ten dage veel is veranderd, sommige dingen veranderen nooit. Wie macht en rijkdom heeft, wil dit echt niet delen, en alles zal aangewend worden om het te behouden en te verdubbelen.
Neem nou Maarten als voorbeeld. Hij gaat naar een Eurotop in Zweden, wordt opgepakt en loopt nu de kans om voor zeer lange tijd de bak in te gaan door toedoen van de frauderende justitie en politie in Zweden. En, als klap op de vuurpeil, Nederland doet gewoon mee. Maarten staat hier niet alleen, een ander voorbeeld is Juanra. Hij zal zeer binnenkort de Nederlandse bajes verruilen met de Spaanse.
Ook al ben je nog nooit opgepakt en misschien gebeurt het ook wel nooit, je kunt maar beter voorbereid zijn. Dat we een sociaal onrustige tijd tegemoet gaan is zeker. Dus onze raad is alvast,

SLOOP DE BAJES !!!!!!

Anarchistische Groep Amsterdam

Juanra: www.freejuanra.org *Maarten: www.steunmaarten.org*

In dit nummer:

Mark Barnsley:

Gevangenis:

MARK BARNSLEY

Mark Barnsley: 8 jaar in de handen van de vijand

Op de warme zomerse dag van 8 juni 1994 besloten Mark en een vriendin van de familie, Jane, om wat te gaan drinken in de Pomona pub. Ze namen Marks jongste dochter, net zes weken oud, mee. Een tijdje nadat zij arriveerden, nam een groep van ongeveer 15 studenten plaats op het terras van de pub. Al snel begonnen zij Mark en Jane lastig te vallen. Mark zei hier iets van, maar de studenten gingen door. Hierop besloten Mark en Jane om weg te gaan. Ze moesten om weg te gaan echter langs de studenten. Mark werd geduwd en de studenten begonnen op hem in te schoppen en te slaan. Er ontstond een vechtpartij. Elke keer als Mark loskwam werd hij opnieuw gegrepen. Het mes dat één van de studenten te voorschijn gehaald had, viel op de grond. Mark wist dit in de worsteling te pakken te krijgen en hield het de hele tijd bij zich om te voorkomen dat hij ermee gestoken zou worden. Een aantal studenten hielden door dit mes een paar kleine diepe sneetjes in de armen over aan de vechtpartij. Mark had echter drie gebroken ribben, een 3 cm. lange hoofdwond, een 3 cm. lange snee over zijn linkeroog, gebroken en beschadigde tanden, een gebroken neus en bloeduitstortingen over zijn hele lichaam.

Na de vechtpartij werd alleen Mark gearresteerd en uiteindelijk ook veroordeeld. In de pers werd hij afgeschilderd als een maniakale messentrekker en in de rechtbank werd dezelfde beeldvorming aangehouden. Dit, ondanks het feit dat alle getuigen (inclusief de studenten) zowel van de zijde van de verdediging als van de aanklager er duidelijk over waren dat de studenten de vechtpartij waren begonnen en zij ook aardig onder invloed waren geweest. Mark werd dus eigenlijk in tegenspraak met de bewijsvoering toch veroordeeld, en wel tot 12 jaar !!! gevangenisstraf.

Gedurende het proces was het duidelijk dat Mark aangepakt werd voor zijn anarchistische ideeën. Hij werd over zijn ideeën ondervraagd en er werd literatuur uit zijn huis gehaald. Hij was jarenlang militant anarchist en de politie had hem al eerder geprobeerd onrechtmatig veroordeeld te krijgen. Mark was toen procedures begonnen voor onrechtmatige hechtenis en opzettelijke vervolging. Deze liepen tegen agenten van hetzelfde politiebureau dat ook het "Pomona incident" behandelde. Nog zo'n toeval was, dat het hoofd van het bureau in 1994, voorheen Inspecteur was bij de Special Branch (Politieke Veiligheidspolitie) en hem persoonlijk had gearresteerd voor een politieke overtreding in Dover in 1980.

Mark heeft altijd zijn onschuld volgehouden. Tijdens zijn achtjaar in de gevangenis, heeft zijn steungroep zich er hard voor gemaakt zijn onschuld bewezen te krijgen. Toen Mark eerder al voor verlof in aanmerking kwam, heeft hij dit geweigerd. Om verlof te krijgen, had hij in een ondertekende verklaring schuld moeten bekennen. Hij heeft uiteindelijk tweederde van zijn straf uit moeten zitten. Zijn vrijlating op 24 juni vorig jaar betekende dan ook niet dat zijn onschuld erkend werd door de Britse klassenjustitie. Daarom zijn Mark en zijn steungroep nog steeds bezig om erkenning van zijn onschuld te krijgen.

Niet alleen Mark

In Groot-Brittannië is Mark Barnsley niet de enige die onrechtmatig werd vastgehouden. Zoals hem zijn er velen in de Britse gevangenissen, vooral uit de lagere en arbeidersklasse. Ook in Nederland hebben we op het gebied van justitie heel wat meegemaakt. Tot tweemaal toe moest er in een spraakmakende zaak erkend worden dat Justitie fout zat. Ook de meningen van politici en media leken een aantal keren sterke invloed te hebben op de rechtsgang.

Velen zullen echter ook Juanra in gedachten hebben. Al ruim anderhalf jaar vecht hij tegen uitlevering aan Spanje. Zijn laatste redding is een kort geding tegen de staat over de uitspraak van minister van justitie Donner. Als hij uitgeleverd wordt, wordt Juanra één van de vele slachtoffers van de bende van onderzoeksrechter Garzón. Met de vervolging van ETA werd en wordt alles en iedereen, die voor Baskische onafhankelijkheid of zelfbeschikkingsrecht is, gecriminaliseerd. Zo kwam uiteindelijk ook de Barcelonese kraakbeweging, waartoe Juanra behoort, aan de beurt.

De verbindingen die gelegd worden in de verdachtmakingen worden met de dag absurder. Op 13 maart startte Garzón een onderzoek naar GRAPO/PCE(r)*. In dit

MARK BARNSLEY

onderzoek kwam het Anarchist Black Cross van het Iberisch Schiereiland naar voren als onderdeel van de rekruteringsmachine van de GRAPO/PCE (r) . Dit betekent dat een uitgesproken antiautoritaire, anarchistische organisatie wordt beschuldigd van ledenwerving voor communisten. Deze zwarte humor van rechts betekent echter wel dat het ABC het risico loopt dat haar geldstromen bevroren worden en haar kantoren doorzocht en gesloten. Twee jaar geleden werd Eduardo Garcia Macias, ABC militant in Madrid, opgepakt op verdenking van het sturen van bombrieven. Uiteindelijk bleef van de 7 gevallen, één tegen hem staan. Tot op de dag van vandaag heeft de Spaanse Justitie niks kunnen bewijzen hieromtrent. Edu heeft na een jaar gevangenschap zijn werk weer op kunnen pakken, maar het lijkt erop dat hij de eerste was in een lange rij van gecriminaliseerde ABC militanten.

Deze internationale situatie, die Nederland niet ongemoeid heeft gelaten en ook niet zal laten, baart ons zorgen. Daarom heeft de Anarchistische Groep Amsterdam (AGA) besloten het werk en vooral de noodzaak van het werk van de groepen van het internationale Anarchist Black Cross netwerk meer aandacht te geven. Zaterdag 13 september maken we hiermee een begin in de anarchistische bibliotheek door een Anarchist Black Cross informatiedag te organiseren. ´s Middags zal Mark Barnsley als onderdeel van een tour naar enkele Nederlandse, Duitse en Belgische steden spreken over zijn gevangenschap, wat de steun van buiten de gevangenis voor hem betekende en de situatie van de campagne nu. Daarnaast is er een spreker van het ABC uit Gent, die zal vertellen over hun werk. Dit zal nog aangevuld worden met actuele informatie over gevangenen (Juanra, Maarten). Ook kunnen de bezoekers kaarten en/of brieven schrijven aan politieke en sociale gevangenen over de hele wereld. Dit is overigens elke zaterdag mogelijk in de bibliotheek.
Aansluitend aan de sprekers zal er eten zijn in de MKZ en film. De toegang is gratis.

Locatie: Anarchistische Bibliotheek en MKZ, Eerste Schinkelstraat 14-16, Amsterdam
Tijd: vanaf 14.00 uur

Data van de tour van Mark Barnsley:
13-9 in Amsterdam, Bollocks, 14.00 uur
16-9 in Nijmegen, De Klinker, 20.00 uur
17-9 in Leiden, Vrijplaats Koppenhinksteeg, 20.00 uur
18-9 in Den Haag, De Blauwe Aanslag, 20.00 uur
23-9 in Groningen, Op Drift, 20.00 uur
24-9 in Hamburg, Rote Hilfe Café, Brigittenstrasse 5, 20.00 uur
25-9 in Köln, SchwarzRoter Salon, Ludolf Camphausenstrasse 36, 20.30 uur
27-9 in Gent, Anarchistisch Centrum, Sparrestraat 1A, 20.00 uur

Meer informatie:
AGA
Postbus 16521
1001 RA Amsterdam
aga@squat.net
http://squat.net/aga

*GRAPO= Antifascistische Verzetsgroepen de Eerste Oktober, communistische gewapende verzetsgroep
PCE(r)=Communistsiche Partij van Spanje (heropgericht), de "politieke vleugel" van GRAPO

MARK BARNSLEY

Politieke Gevangenen In Britse Gevangenissen

Over een periode van langer dan 25 jaar was de grootste groep politieke gevangenen de Ierse krijgsgevangenen, voornamelijk behorend tot de Provisionele IRA, en in mindere mate bij het Ierse Nationale Bevrijdingsleger (INLA). Ook waren er behoorlijke aantallen Palestijnse politieke gevangenen, Libiërs, Kasjmir separatisten, ALF gevangenen, Angry Brigade gevangenen, en andere politieke gevangenen van verschillende soorten. In Schotland waren er bij tijd en wijle gevangenen die verbonden waren met het Schotse Nationale Bevrijdingsleger en in Wales voor separatistische activiteiten daar. Ook waren er in de jaren 80 degenen die gevangen zaten in verband met de golf aan 'rellen' en opstanden die toen plaatsvonden (met name 1981), mijnwerkers van de 1984-85 mijnstaking en anderen, gevangen in verband met de Anti-Poll Tax strijd.

De effecten van zoveel politieke gevangenen, met name Ierse krijgsgevangenen, in combinatie met een over het algemeen breder niveau van politieke militantie onder de arbeidersklasse toen, hadden diepgaande invloed op de Britse gevangenisstrijd in de zeventiger en tachtiger jaren. Tijdens deze decennia waren het politieke bewustzijn en de solidariteit op hun hoogste niveau in de Britse gevangenissen, en als gevolg daarvan werden belangrijke zaken bereikt als het gaat om onze behandeling en omstandigheden. Verschillende organisaties werden gevormd om hiervoor te vechten, inclusief het militante Gevangenen Bevrijdingsleger.

In de negentiger jaren begon de repressie opnieuw. Vanaf 1996 werden de gevangenen van de Provisionele IRA en INLA gerepatrieerd. Dit haalde de grootste groep van georganiseerde politieke gevangenen, die altijd vooraan in het verzet aanwezig waren, uit de vergelijking. Natuurlijk was het ook zo dat de negentiger jaren in het algemeen een veel minder militant decennium was dan de twee voorgaande, en degenen die de gevangenissen binnenkwamen waren minder politiek bewust, zij waren Thatchers kinderen.

De afgelopen jaren zijn veel van de concessies aan de humaniteit die bereikt waren in de Britse gevangenissen in de jaren 70 en 80 teruggestolen door de staat en de geest van gevangenensolidariteit is ondermijnd. Gevangnissen zijn niet langer broeinesten voor opstand - het is makkelijk te rebelleren (vooral wanneer iedereen het doet), maar moeilijker is het een revolutionair te zijn. Het relatieve gemak waarmee de staat de dingen, die in het verleden bereikt waren door strijd, kon terugdraaien, laat zien dat het belangrijk is om te bouwen aan politiek bewustzijn over de lange termijn en niet slechts aan verzet op de korte termijn. Effectievere tactieken van de staat, het gebrek aan solidariteit tussen gevangenen, en het tekort aan solidariteit van 'buiten' heeft ervoor gezorgd dat bajesstrijders geïsoleerd staan. Helaas hebben de effecten van lange gevangenisstraffen, afgesloten zijn van hun eigen beweging, en een gebrek aan solidariteit ervoor gezorgd dat sommige kameraden van wie de strijd niet geworteld is in Groot-Brittannië zich daadwerkelijk hebben overgegeven aan het systeem.

Hoewel het mag lijken dat met de vrijlating van gevangenen van de Provisionele IRA en INLA er geen politieke gevangenen meer in de Britse gevangenissen zitten, is dit zeker niet de waarheid. Er zijn Republikeinse "anti-overeenkomst"[1] gevangenen in de Britse gevangenissen die niet in aanmerking komen voor enige vorm van amnestie, en die de staat opnieuw probeert te criminaliseren. Er is een golf geweest van antikapitalistische gevangenen, hoewel niemand van hen nog lange straffen heeft gekregen. De Palestijnse, Libische en Kasjmir separatisten zitten hier ook nog gevangen, sommigen al meer dan 20 jaar, net als veel individuele militanten die gedurende vele jaren actief zijn geweest in belangrijk gevangenenverzet. Ook zijn er nog steeds ALF gevangenen en EF! gevangenen, ook al krijgen de laatste momenteel nog relatief korte straffen. Het recentelijkst is natuurlijk de introductie van internering van niet-Britse 'terroristische' verdachten, en het is onvermijdelijk dat de Britse politiestaat de recentelijk geïntroduceerde draconische wetgeving zal gebruiken tegen politieke vijanden in het eigen land.

Terwijl de omstandigheden voor strijd harder zijn dan ze ooit geweest zijn in de Britse gevangenissen, blijft de gevangenispopulatie de pan uit rijzen. Het is slechts een kwestie van tijd voordat het grote beest van het gevangenenverzet weer wakker wordt, en velen

MARK BARNSLEY

van ons werken actief naar die dag toe, constant ernaar strevend om het bewustzijn te verhogen, verzet te bouwen, en onze revolutionaire ideeën door te geven.

7 februari 2002, Whitemoor Prison
Mark Barnsley

[1] De Republikeinse "anti-overeenkomst" gevangenen zijn zij die de Belfast (of de zogenaamde 'Goede Vrijdag') overeenkomst tussen Sinn Fein en de Britse overheid verworpen hebben. Deze overeenkomst wettigde de Britse bezetting van Noord-Ierland, criminaliseerde toekomstige gewapende Republikeinse activiteiten en gaf een 'groen licht' voor de daadwerkelijke herintroductie van internering op grond van valse 'lidmaatschap' (van een verboden organisatie) aanklachten. Oorspronkelijk waren deze gevangenen vooral leden van de 'Voortgezette' of de zogenaamde Real IRA, maar interessant genoeg hebben Real IRA gevangenen recentelijk hun eigen leiderschap ontslagen, een tactisch staakt-het-vuren afgekondigd en kijken ze nu of het mogelijk is zich bezig te houden met meer progressieve bewegingen zoals anti-kapitalistsiche groepen.

De Strijd Naarbinnen Brengen

Twintig jaar geleden, op de dag voor mijn vrijlating uit de Maidstone Gevangenis, waar ik een straf uitzat voor 'bezit van militaire kneedbare explosieven', werd ik geconfronteerd met een ritueel dat al bekend was uit Ealing comedies[1] en dergelijke. Voorafgaand aan de vrijlating van een gevangene, wordt hij (want het was altijd een 'hij' in de films) naar de directeur of een groep van leidinggevend personeel gebracht. De gevangene werd geluk gewenst en een plichtmatige handdruk vond plaats als een soort show om te laten zien dat er geen wrok meer was.

Er werden twee van ons vrijgelaten uit mijn vleugel, ikzelf en George, één van 's levens natuurlijke 'lieverdjes van….'. George, die in de kantine van de bewaarders werkte, trok een nieuwe pull-over aan en een gevangenis 'grijs' (grijze flanellen broek) voordat hij naar de 'Chief' ging. Zeker weten dat er wat grapjes werden gemaakt en dat overal handen werden geschud, en "Geluk George, zorg dat je niet meer terugkomt".

Mijn eigen ontmoeting verliep iets anders. Ik was niet op het werk omdat de gevangenisautoriteiten zich hadden overgegeven en mij, nadat er een uitputtingsslag was gestreden in de werkplaatsen, het topsalaris van 2,30 pond per week gaven om NIET naar het werk te gaan. Dus moesten de bewaarders me uit bed halen en ik zorgde ervoor dat de Chief moest wachten.

Er waren geen pull-overs en gestreken 'grijs', ik droeg slechts een werkpak en slippers, en ik had mijn haar niet laten knippen gedurende mijn gevangenschap. Ik had de 'Chief' (een quasi-militaire rang die inmiddels allang afgeschaft is) eigenlijk nog nooit eerder ontmoet, maar ik denk dat hij wel wist wat hij moest verwachten. Mijn verschijning stond in sterk contrast met zijn spik en spanne kantoor, en je kon de lucht van haat met een mes snijden.

Ik begon onmiddellijk ruzie te maken over achtergehouden Anarchistische publicaties en het gezicht van de Chief werd knalrood. Er waren geen handdrukken, geen gelukswensen, hij doorliep de korte formele procedures met gesloten tanden alvorens te sputteren, "Als je terugkomt Barnsley, kom dan niet hier terug."

Dat is een lange tijd geleden, en ik ben sinds die tijd in veel gevangenissen geweest (Ik ben 7 keer verplaatst de afgelopen 7 en een half jaar), maar ik ben er trots op dat de woorden van de Chief bewaarder al die jaren nog echoën. Geen enkele maximaal beveiligde gevangenis wil me terug, en zo heb ik het het liefst. We praten uiteindelijk over gevangenissen en het laatste dat je wilt is dat ze zeggen, "Je kan altijd terugkomen, we zullen blij zijn je weer hier te hebben."

Ik heb in het verleden al aardig wat geschreven over de taak van revolutionaire bewegingen om hun gevangen militanten fatsoenlijk te steunen, een taak waarin de Anarchistische beweging grotendeels faalt. Maar revolutionairen achter tralies hebben ook een taak, een taak om zich integer te gedragen, en in overeenstemming met de principes waarvan we zeggen dat ze ons dierbaar zijn.

Weinig van de Ierse Republikeinse gevangenen moesten

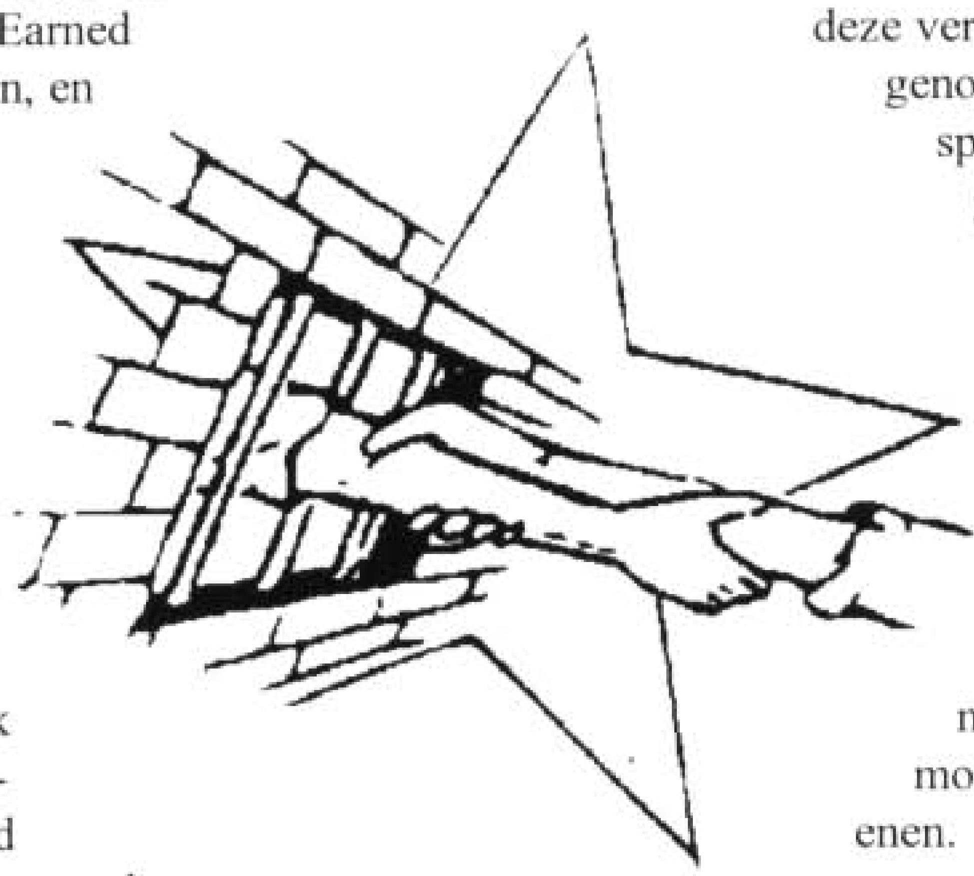
MARK BARNSLEY

ooit aan deze taak herinnerd worden, evenmin de Angry Brigade gevangenen - oudere gevangenen hier herinneren zich Jake Prescott nog steeds, die 8 jaar en 2 maanden zat van een 10-jarige straf. Tijd in de gevangenis is nu in vele opzichten zwaarder dan het veel decennia is geweest, militante gevangenen zijn in een kleine minderheid, en verzet is op het laagste niveau ooit. Niettemin, moeten anarchisten als ze in de gevangenis komen de moed en kracht vinden om zich integer te gedragen. Wij zijn niet slechts individuen, maar representanten van een beweging, en niemand zal onze politieke ideeën serieus nemen als we als personen geen respect waard zijn. Dit betekent vooral geen kruiperig gedrag, niet de bewaarders gewillig zijn om beter behandeld te worden dan de andere gevangenen (onder het 'Incentives and Earned Priviliges'scheme), niet verklikken, en geen 'Stepford Gevangene'[2] zijn. Eigenlijk het soort gedrag waar niemand twee keer over na zou moeten hoeven denken. Voor toegewijde revolutionairen zou het heel wat meer moeten behelzen.

Ik ben maar een arme sukkel die er door de politie ingeluisd is, maar zij die dapper genoeg zijn om opzettelijk hun vrijheid te riskeren voor politieke doeleinden moeten die moed houden als ze binnen zijn, of anders verlagen ze hun oorspronkelijke toewijding. De gevangenis moet gezien worden als een andere plek van strijd, niet waar we onze principes moeten uitstellen en ons overgeven aan de Vijand ("voor jou is de klassenstrijd voorbij."). Natuurlijk, denk tactisch, dit is een guerrilla oorlog, niemand wil dat je kopstoten gaat geven aan tanks, maar laat je niet zomaar gaan in je wil om weer op straat te staan. Als je weigert je de kop in te laten drukken, als je moed laat zien in het aangezicht van tegenslag, dan heb je tenminste iets teruggewonnen uit je gevangenschap. Ik wil hier net zo graag weg als iedereen, maar ik wil door deze poorten lopen, niet kruipen. Als we kracht, verzet kunnen vinden, zelfs op onze zwakste momenten, zelfs als we in de handen van de Vijand zijn, dan keren we het systeem tegen zichzelf, dan worden we het virus in de machine.

Er is daar een strijd die gestreden moet worden. Zelfs als je voor maar 6 maanden wordt opgesloten, ga niet simpelweg om en geef je over aan de TV en een 'rustig leven'- Als dat het leven is dat je wilt leiden dan zit je in het verkeerde vak. Wordt niet medeplichtig aan je eigen gevangenschap, zittend in een open inrichting met niet eens een muur om jou en je geliefden te scheiden. Vertel ze dat ze hun elektronische boeien kunnen stoppen waar de zon niet schijnt. Geef je niet over aan de levende dood, verzet zal je beter steunen dan TV's en tafeltennis.

Dit is iets waar mensen over na moeten denken voordat ze zichzelf ook maar in een positie plaatsen die de kansen, dat ze worden opgesloten, vergroot, het is allemaal onderdeel van de verplichting die we aangaan als we revolutionairen worden. Voor hen die deze verplichting willen naleven, zijn er genoeg kansen om een actieve rol te spelen in het terugvechten tegen de gevangenisrepressie.

De strijd hier binnen is hard, maar het is er één waarvan geen enkele opgesloten militant zich kan veroorloven om het de rug toe te keren. Zij die buiten zijn moeten de solidariteitsbeweging bouwen die gevangen activisten verdienen, maar Anarchistische gevangenen moeten die solidariteit ook verdienen.

April 2002, Whitemoor Prison.

Mark Barnsley

[1] De Ealing comedies zijn Engelse naoorlogse comedies die gemaakt werden in de Ealing studio's. Ze hadden meestal als hoofdrolspelers 'aardige schurken' zoals oplichters en bankrovers, die stalen van de rijken, nooit geweld gebruikten, maar uiteindelijk altijd werden opgepakt, zonder enig gevoel van wrok.

[2] In de 'B' science fiction film 'The Stepford Wives' worden de vrouwen van een plaats die Stepford heet vervangen door volgzame, onderdanige robots, die met een inhoudsloze lach appeltaarten bakken en het huishouden doen. Mark gebruikt deze term voor gevangenen die hun hersenen en ruggengraat verliezen en worden gereduceerd tot volgzame slaven. Later kwam er de film 'The Revenge of the Stepford Wives'!

GEVANGENIS

On august 4th anarchist Sherman Austin was sentenced to one year in federal prison in the U.S. What follows is his statement on the situation.

FROM SHERMAN AUSTIN:

On Jan 24, 2002 , my home was surrounded and raided by approximately 25 heavily armed FBI and Secret Service agents in one of the governments first attempts to exercise the new US Patriot Act. I was interrogated for several hours while they ransacked my room and they seized a network of computers which I used to run my web site raisethefist.com. They also seized protest signs, and political literature. Their excuse was a protest guide (which I didn't author) that was posted to my site which a small portion contained information on explosives. The FBI had been monitoring the site long before this was ever posted, and long before Sept 11.

The "explosives information" on my site (again which I didn't author) doesn't compare to what you can find on any other web sites such as howthingswork.com, Loompanics.com, Bombshock.com, Totse.com, Amazon.com, or the many neo nazi web sites which cover everything from assassinations, explosives, fraud and firearms. It's obvious a web surfer interested in making a bomb or taking part in other extra-illegal activities would not have to rely on raisethefist.com. So how could the "bomb making information" on raisethefist.com be a concern to authorities? It wasn't a concern, it was simply used as an excuse to exercise the new Patriot Act and take down the site.

And that's what they did when federal agents spent 5-6 hours interrogating me while they disassembled each computer one by one, mirrored each hard drive, then loaded everything into a big white truck. During this whole process I was told I wasn't going to be arrested, and that I could even leave if I wanted to. Once the agents finished packing everything up, Special Agent John I. Pi, who was conducting the investigation and raid said that I had crossed a line, and as long as I got back on the other side of that line I'd be okay.

A week later despite what happened I still continued with my plans to attend the demonstration against the World Economic Forum in NY. As I was waiting for the march to begin, a swarm of NYPD officers rushed straight at me and scooped up about 26 people, one of which was me. We sat on a bus for 7 hours before being taken to Brooklyn Navy Yard Jail. I was there for about 30 hours before I was taken out of my cell and put into a backroom in handcuffs and interrogated once again by the FBI and Secret Service for several hours. They asked me questions such as if I was a terrorist or involved in any terrorist organizations. During the interrogation I noticed more and more agents walking through the room. I was told I wouldn't leave custody unless they searched my car. I said I had nothing to hide and simply wanted to go home. Stressed and aggravated, I signed over my keys. A few minutes later I was driven to the court and released.

As I was waiting for someone to pick me up, about 5 FBI agents entered the court and said I was arrested for "distribution of information related to explosives over the internet". One of the agents grabbed my neck and told me to shut the fuck up while I tried to tell one of the legal observers I was being arrested. I was hurried out of the court house into a black SUV where I was driven to a federal building. I was then taken to lower Manhattan MCC maximum security 24 hour lockdown federal jail facility. At my bail hearing the FBI called me a "man on a mission" and said I drove 3,000 miles to carry out my alleged "plot". The judge said I was a "threat to the community" and denied me bail, and I was to be extradited back to California to face my charges. After 11 days I was shackled and taken to an airforce base where federal inmates are boarded onto planes surrounded by guards with M16's and shot guns, like prisoners of war, and flown to a federal jail "hub" in Oklahoma. Once I got there, I learned the next day that the prosecutors decided not to file an indictment. I was released after spending 13 days in custody.

When I got back to Los Angeles I put raisethefist.com back up almost immediately. I continued my political organizing within the community, as well as my work with Raise the Fist which developed into a Direct Action Network with chapters set up around the world. 6 months later prosecutors contacted my lawyer and said they found nothing to prosecute me for on my computers, but didn't want to "let me off the hook". They offered me a pre-indictment binding plea agreement which was

GEVANGENIS

initially 1 month in jail, and 5 months in a "community corrections facility". I rejected the plea at first, wanting to go to trial until we discovered the case was eligible for a terrorism enhancement, which could have added 20 years to my sentence.

I therefore decided to enter a plea. I played months of legal limbo until I finally expected to get sentenced to 4 months in jail and 4 months in a community corrections facility based on the final pre-sentencing report written by the USPO. The judge rejected the 4 months saying what kind of an example would it set for "future revolutionaries" wanting to act in the same manner. He stated he wanted to give me at least 8-10 months but first wanted the opinion of the Justic Department and the Director of the FBI in Washington, DC (Robert Muller). My sentencing was rescheduled several times until August 4th. I was convicted for felony; distribution of information related to explosives with intent, and sentenced to 1 year in federal prison with 3 years supervised release.

Distribution of information related to explosives is not illegal. What's illegal is the INTENT part. They have to prove you have intent to use the information to cause further crime of violence .. and how do they prove intent? I think Bush made it clear when he said "you're either with me or against me".

Remember, fascism and a police state doesn't come all at once, it comes piece by piece. How far will we allow it to go until we are all locked up in concentration camps.

If we don't take matters into our own hands and do something about this now, then we are already prisoners of war.

Raisethefist.com is not shutting down, and the RTF Direct Action Network will continue to grow and remain active. A 1 year sentence is not the end of this. It's just the beginning.

Please send donation to Sherman's family at:

Ms. Martin
12115 Magnolia Blvd. #155
North Hollywood, CA 91607
Jmi4678@netscape.net

Solidariteit met het Anarchist Black Cross van Spanje

Wij, AGA (Anarchistische Groep Amsterdam), willen de situatie van onze Spaanse vrienden aan het licht brengen. Op 13 maart verklaarde de beruchte Onderzoeksrechter Garzón het Anarchist Black Cross-Cruz Negra Anarchista (ABC-CNA) van Spanje illegaal, met name als onderdeel van het recruteringsapparaat van GRAPO (een communistische gewapende strijd groepering). Dit bevel heeft het ook over het sluiten van kantoren en rekeningen en het is de eerste keer dat een anarchistische groep wordt vervolgd voor de wet op partijen en verenigingen.

AGA steunt het ABC Spanje in de sociale strijd om het kapitalistische systeem te ontwrichten en een "ware betekenis te geven aan het woord SOLIDARITEIT". De beoordeling en het labellen van het ABC als "terroristen" door Garzón en de Spaanse staat komt niet onverwachts, daar zij overal, samen met het hele kapitalistische systeem en de staat, de overduidelijke vijanden van anarchisten zijn. Het etiket terrorist wordt meer en meer gebruikt om groepen die proberen de bestaande orde uit te dagen in diskrediet te brengen. Wat belangrijk is, is dat dit label en de verklaring door Garzón mensen beïnvloed wiens oordeel en mening we wel om geven en dat zijn andere mensen uit de arbeidersklasse, werklozen, illegalen, dissidenten, familie en vrienden.

Daarom wil het ABC Spanje ons duidelijk maken dat ze niet gaan zitten klagen "we zijn geen terroristen", omdat het duidelijk is dat wij en zij dat voor dit systeem ook zijn, alleen al omdat we er daadwerkelijk tegen vechten. Maar we willen het ook duidelijk maken dat het ABC geen recruteringsbureau is voor GRAPO. Hun werk vanaf 1996 in de Spaanse en Portugese gevangenissen is voor veel politieke gevangenen een hoop, een schijnend licht geweest. Het ABC, is net als Eduardo Garcia of Juanra slachtoffer van een nieuw Francoïstisch tijdperk dat een dun vernislaagje van democratie heeft, en we zullen ze niet alleen laten in hun strijd.

AGA